

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupen JUDr. Vlastou Dohnalovou, advokátkou se sídlem nábreží Petra Bezruče č. 598, Sokolov, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 386/100, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2013, č. j. 17 A 89/2011 – 95,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce P. B. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2013, č. j. 17 A 89/2011 – 95, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2011, č. j. KRPK-32111/Č.j.-2011-1900DP, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a spolu se změnou odůvodnění potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, územního odboru Sokolov, Dopravního inspektorátu Sokolov, ze dne 20. 7. 2011, č. j. KRPK-9376/PŘ-2011-190906, o zamítnutí žádosti o obnovu řízení o přestupku, o němž bylo rozhodnuto v blokovém řízení. Krajský soud při rozhodování vyšel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65. Poukázal na to, že žalobce v žádosti o obnovu řízení nezpochybňoval, že v konečné fázi svůj souhlas s projednáním v blokovém řízení udělil, nýbrž brojil proti právní kvalifikaci jednání. Procesní výsledek nemohl doznat změny ani v důsledku tvrzení žalobce předestřeného při ústním jednání, že souhlas s uložením blokové pokuty je neplatným právním úkonem z důvodu nátlaku zasahujícího policisty. Takové tvrzení neobsahovala žádost o povolení obnovy ani odvolání. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že od počátku v jednotlivých řízeních uváděl, že nesouhlasil svobodně a dobrovolně s vyřízením přestupku v blokovém řízení, neboť souhlas byl dán teprve pod nátlakem, kdy silniční kontrola nebyla provedena v souladu s právními předpisy. Již v podání ze dne 11. 3. 2011 uváděl, že byl „vystresován“ z důvodu nevhodného chování ze strany policejní hlídky. Učinil podání bezprostředně po projednání přestupku poté, co získal nové důkazy. V tomto podání žalobce uvádí, že silniční kontrola trvala bezmála tři hodiny, policista na něho vyvíjel nátlak, aby věc byla vyřízena v blokovém řízení, ačkoliv s tím zpočátku nesouhlasil. Toto odvolání bylo vyřízeno v rámci přezkumného řízení rozhodnutím, které je součástí spisu. Jelikož souhlasil pod nátlakem a ne svobodně, je takový právní úkon neplatný, v důsledku čehož nebyl dán souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Teprve po kontrole získal listinné důkazy, ze kterých je nepochybné, že se přestupku nedopustil. Krajský soud se nevypořádal s tím, že již v jednotlivých řízeních vedených žalovaným jako účastník zpochybňoval svůj souhlas. Pokud jej zasahující policista poučil tak, že za přestupek mu nebudou připsány body do bodového hodnocení v případě vyřízení v blokovém řízení, uvedl jej v omyl a souhlas nelze považovat za platný. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalované, eventuálně věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Předmětem posouzení v řízení o kasační stížnosti je správnost závěru krajského soudu o zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení z důvodu, že stěžovatelem uplatňované nové skutečnosti nebyly důvodem pro povolení obnovy řízení o přestupku.

Podle § 84 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat. Podle § 85 odst. 3 a 4 zákona o přestupcích nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí. Pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Podle § 100 odst. 2 správního řádu účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv

pokračování

správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání.

Možností obnovy řízení o uložení pokuty v blokovém řízení se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65 (dostupný na www.nssoud.cz). Dospěl přitom k závěru, že „nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybně svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta. [...] Obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělal souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení.“

Stěžovatel v žádosti o obnovu řízení tvrdil, že nebyly naplněny zákonem předpokládané znaky přestupku, v jeho jednání nelze spatřovat ani nedbalost nevědomou a nebyl naplněn materiální znak přestupku. Na podporu svých tvrzení předložil nové důkazy – Vyjádření společnosti KUHN-MT k rozměrům vozidla, Technické osvědčení samostatného technického celku, Zápis o ověřovací revizní zkoušce, Prohlášení o shodě, Vyjádření TSR k vozidlům a Osvědčení o registraci vozidla. Poukázal také na rozpory v rozhodování Policie České republiky stran nevyhovujícího rozměru předmětného vozidla, neboť byla u něj (a u obdobných vozidel jeho zaměstnavatele) opakovaně prováděna mobilní technická kontrola a vždy bez shledání nedostatků. Na závěr stěžovatel uvedl, že považuje jednání správního orgánu za šikanózní, neboť existují důkazy vyvracející právní názor správního orgánu.

V odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení pak stěžovatel argumentoval především ve prospěch přípustnosti obnovy řízení u přestupku vyřízeného v blokovém řízení a zopakoval svá tvrzení uplatněná v žádosti o obnovu řízení.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatel v žádosti o obnovu řízení ani v následném odvolání neuváděl žádné skutečnosti, které by mohly být ve světle výše citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu důvodem pro obnovu. Žádost o obnovu řízení obsahovala pouze tvrzení (a je podporující důkazy) o tom, že stěžovatel přestupek nespáchal – tj. nenaplnil znaky skutkové podstaty přestupku, nejednal ani v nevědomé nedbalosti a nenaplnil materiální znak přestupku. V takovém případě musela být žádost zamítnuta.

Stěžovateli sice nic nebránilo uplatnit v řízení o žalobě taktéž další námitky – konkrétně námitku, že jeho souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení nebyl dán svobodně. Takováto námitka ovšem nebyla způsobilá zpochybnit závěry správních orgánů o nedůvodnosti žádosti o obnovu řízení. Ve svých rozhodnutích totiž musely vycházet právě z obsahu žádosti.

Tvrzení stěžovatele, že od počátku v jednotlivých řízeních před správním orgánem uváděl, že nesouhlasil svobodně a dobrovolně s vyřízením přestupku v blokovém řízení, se nezakládá na pravdě. Ze žádosti o obnovu řízení ani z odvolání nevyplývá ani náznak takové námitky. Jestliže stěžovatel namítal šikanózní postup správního orgánu (z důvodu, že existují důkazy vyvracející právní názor správního orgánu), rozhodně jej nijak nespojoval se svým souhlasem k vyřízení pokuty v blokovém řízení.

Co se týče stěžovatelova podání ze dne 11. 3. 2011, označeného jako odvolání proti uložení pokuty, předně toto podání nebylo učiněno v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení a stěžovatel na ně ani v tomto řízení nijak nepoukazoval. Předmět řízení o žádosti o povolení obnovy je přitom vymezen právě obsahem žádosti. Skutečnosti obsažené v podání ze dne 11. 3. 2011 by tudíž mohly být toliko důvodem pro rozhodnutí o obnově řízení z úřední povinnosti (ust. § 100 odst. 3 správního řádu) v jiném řízení. Na důvodnost podané žádosti nemohly mít žádný vliv. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že ani v tomto podání však nebylo tvrzeno, že souhlas s vyřízením pokuty v blokovém řízení nebyl dán. Stěžovatel v tomto podání pouze (kromě tvrzení o neoprávněnosti udělení pokuty) uváděl, že kontrola trvala bezmála tři hodiny a že mu policista sdělil, že mu nebudou přiděleny trestné body. Tyto skutkové okolnosti však nijak nespojoval se závěrem, že by snad neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení svobodně.

Krajský soud k nově uplatněnému tvrzení stěžovatele o neudělení souhlasu k uložení pokuty v blokovém řízení přihlédl a zcela správně je vyhodnotil tak, že nemohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu